

یونس

۱

یونس خُداوندِ جی فَرار کانہ

۱ خُداوندِ گلام یونس ، اَمَتيہ ريکا رِه نازل هَبا، باگوته: ۲ «وَرِس و نينوایه سمت اون گتِه شَهرِ مَين بوشو و اوجِه يه مَرَدِم باگو که خُداوند باگوته: مَن شیمی شِرازَت دِئَم و خِیلی زود شِمره از يِن بَرَنَم.» ۳ وَلی یونس ورسه تا خُداوند جی تَرشیشِ سمت فَرار هَکونه! پس يافايه بَنَدَرِ سَمَت بَشَه. اوجِه ایتا گشتی پیدا هَکوردِه که تَرشیشِ سَمَت شونه با. خودشه کِرايه رِه هَدَه و سَوار هَبا تا اوشانه هَمَرِه خُداوند جی تَرشیشِ سَمَت فَرار هَکونه.

۴ وَلی خُداوند ایتا سیا وا دَريايِ سَمَت بَرِسانده، وَيجور گتِه کولاک ورسه که چيزی نَمانِسَه با که گشتی بَشِکِه. ۵ مَلَوَانِشان خِیلی بَترسِين و هر گُدام خوشانِه خُدايه جی کُمک حَسَن. اوشان گشتی يه بارِ دَريايِ مَين دِیم هَدَن تا اونه سَبَک هَکَن. وَلی یونس گشتی يه اَمباری مَين بَش با و دِراز بَکَشِيه با و سَنگِينِ خوابِ مَين دَبا. ۶ پس گشتی يه ناخُدا یونس وَرجه بَشَه و باگوته: «چطور تانی راحت بُخاسی؟ وَرِس و تو هم تِي خُدايِ جی کُمک بِخا، شاید تِي خُدا اَمَرِه رَحَم هَکونه و هَلاک نَبِیم.»

۷ اَيما مَلَوَانِشان هَمَدِیگرِ باگَتَن: «بِیئِن قُرعِه نُوادِیم بَفَهَمِیم کِيه خاِطِرِ اين بَلا اَمي سَر بوما.» پس قُرعِه نُواذَن و قُرعِه یونسِ اِسَم دَکَتِه. ۸ اَيِنه وَسِين اونه جی بَترسِين: «اَمَرِه باگو کِيه خاِطِرِ اين بَلا اَمي سَر بوما؟ تِي کار چيه؟ کوجِه يه جی هَنی؟ گُجايي هِیسی؟ گُدام قومِ جی هِیسی؟» ۹ یونس جَوَابِ هَدَه: «مَن عِبرانِیم و يَهُوه رِه پَرَسِش کاتَم، هَمون خُدايِ که آسَمانِ مَين دَرِه و دَريا و خُشکِي رِه بَساته.» ۱۰ اون مَرَدِکان بَدجور بَترسِين و اونه جی بَترسِين: «اين چه کاری با

هَگَردي؟» چون دَانِسَن خُداوندِ جی فَرار کانہ، چون خودش بَیتر اوشانہ باگوته با.

۱۱ دَریایِ کولاک هر دَم بيشتر و بيشتر بونہ با. پس اونه جی بَیترسین: «تی هَمَرِه چه هَگَنیم تا دَریا اَمَرِه آرام هَبو؟» ۱۲ یونس باگوته: «مَرِه بَگیرین و دَریایِ مَین تُواڊین تا دَریا شَمَرِه آرام هَبو. چون دَانَم می خاطرِیه که این گَته کولاک شیمی سَر بوما.» ۱۳ ولی اُون مَرِدکان سَختی یِه هَمَرِه پارو بَزَن تا گشتی رِه خُشکی یِه سَمَت بَرسانَن ولی نَنَسَن. چون دَریایِ کولاک هر دَم بيشتر و بيشتر بونہ با. ۱۴ پَس خُداوندِ حُضور دُعا هَگَرَدَن که: «ای خُداوند، خواهش کانیم این مَرَدایِ یِه جانِه خاطرِ هَلاک نَبیم. نُزار ایتا بی گناه خون آمی گَرَدَن دَکِه. چون تو ای خُداوند، هر چی تی دِل خَنِه کانی.» ۱۵ ایما یونس بَیَن و دَریایِ مَین تُواڊَن و دَریا خودش کولاک جی آرام هَبا. ۱۶ اُون مَرِدکان خِیلی خُداوندِ جی بَیترسین. خُداوندِ وَسین قُربانی هَدَن و اونه وَسین نذرِها هَگَرَدَن. ۱۷ پَس خُداوند ایتا گَته ماهی بَرساندِه تا یونسِ قورت هَڊِه. وَ یونس سِه روز و سِه شَو ماهی یِه خِیکِ مَین دَبا.

۲

یونسِ دُعا

۱ یونس ماهی یِه خِیکِ مَین یَهُوَه خودش خُڊایِ ور دُعا هَگَرَدِه ۲ و باگوته:
«می تَنگی یِه مَین خُداوندِ جی کُمکِ بَخَسَم
و اُون می دُعا رِه بَشَنوَسَه.
گورِ جی کُمکِ بَخَسَم
و تو می آوازِه بَشَنوَسی.
۳ مَرِه جَلِ جایِه مَین دیم هَڊِه یی تَه تَه دَریاهایِه مَین،
لاه مَرِه دُورِه هَگَرَدِه
و تمام تی موج و اویشان
می سَر جی رَد بونہ بان.
۴ باگوَتَم: ”تی چَشَمِ جی دَکِئَم.
چطور بازهم تی مَعَبَدِ مُقَدَّس دِئَم؟“
۵ اویِه شان مَرِه سَر هَیْتَن که می جان هَگیرَن،
جَلِ جا مَرِه خوشانِه مَین بَگِیْتَن؛

دريايه جیر لیسشان می سَر دُور دپیته هَبان.
جایی که کوه، اویه جیر، زمین مین فرو بَش با.
زَمین قفس تا اَبَد مَرِه خودشه اَسیر هَکُردِه.

«وَلِی تو می زندگی ره چاه جی بیرون بیاردی،
تو ای یَهُوه، می خُدا.

وختی می جان دَشته دَرَبوشو،

خُداوند می یاد بیاردَم،

می دُعا تی مَعَبِدِ مُقَدَّس مین

تی گوش بَرسیه.

اوشانی که بی آرزیش بُتیشان پَرسیش کائن،

اون اُمیدی که به تی مُحَبَّت داشتن ره خوشانه یاد جی بَردَن.

وَلِی مَن شُکر هَمَرِه

تی وَسین قُربانی کانم

و می نَذِر ادا کانم.

نِجات خُداوند جی هَیه.»

ایما خداوند ماهی ره دَسَور هَدَه و ماهی یونس خُشکی یه سَر جَار بیارِدِه.

۳

یونس نینوای سَمَت شونه

ایما خُداوندِ کلام دُومین دَفه یونس ره نازل هَبا و باگوته: ^۲ «وَرِس و نینوای سَمَت، اون گِته شهر مین بوشو و پیغامی که تیره گوتم ره اوشانه اِعلام هَکن.»
^۳ یونس ورسه و طَبِقِ خُداوندِ کلام نینوای سَمَت بَشه. نینوای شهر خیلی گِته با، جوربکه سه روز طول کَشنه با تا یَنقَر اونه بَکُردِه. ^۴ یونس شهر مین بَشه و ایتا روز قَدَر شهر مین بَکُرسه و جار زنه با و گونه با: «بَعَد از چهل روز تمام نینوا نابود بونه.» ^۵ و نینوای مَرْدُم خُداره ایمان بیاردِن، همه ره اِعلام هَکُردَن روزه هَگیرِن، وَاز گِت تا کوچیک پلاس دَکُردَن.

^۱ وختی این پیغام خَبر نینوایه پادشاه ره بَرسیه، خودشه تَخَت جی ورسه، خودشه شاهانه قوا ره بَکُنده و پلاس دَکُردِه و کُلم سَر بَنیشتِه. ^۷ ایما تمام نینوایه دَسَور هَدَه با گوته، : «به دَسَور پادشاه و اونه گِت گِته شان هیچ آدم

يا حيوان، گلّه يا رَمه، نبايد چيزی بُخارَن يا چِرا هَکَن يا بَنوَشَن. ^۸ آدَمَان و حيوانان بايد پلاس دَکَن و خُدا رِه اِتِماس هَکَن و هر گدام خوشانه بَدِ راه و ظَلَم جی دَس بَکَشَن و وِگَرَدَن. ^۹ گسی چه دانه، شايد خُدا خودشه تَصمِيم جی وِگَرده و به رَحَم بيه و خودشه گَتِ خَشِم جُلوه هَگيره، تا هَلاک نَبيم.»
^{۱۰} وختی خُدا اوشانه کارِ بَدِيه اينکه چَطور خوشانه بَدِ راهه جی وِگَرَسَن، خودشه تَصمِيم وِگَرانده و بَلایي که اوشانه تَهديد هَکَرده با رِه اوشانه سَر نيارده.

۴

يونس عصباني بونه

^۱ ولى يونس خُداي اين کارِ جی خوش نومّه و اونه عصباني هَکَرده، ^۲ خُداوَنِد دُعا هَکَرده، باگوته: «ای خداوند، مَگه اين مِی گَب نَبَا، اون موقّه که هنوز مِی مَمَلِکَتِ مِیَن دَبام؟ اينه وَسین عَجَله يه هَمَره تَرشيش سَمَت قَرار هَکَرَدَم، چون دانِسَم تو خُدايِ هيبي که بَخَشَنی و رَحَم کانی، دير عصباني بونی و تِی مُحَبَّتِ تَمامي نِداره و بَلَا بَرِسانَدَن جی مُنَصَرِف بونی. ^۳ آسَه ای خداوند، مِی جان بَگير که بَمِرَدَن مَره بَهتر آز زندِه بُمانِسِنه.» ^۴ ولى خداوند جَواب هَدَه: «دُرِسّه که عصباني هَبی؟» ^۵ اَيما يونس شَهرِ جی بيرون بَشَه و شَهرِ شَرِقِ طَرَفِ رَمين سَر بنِيشته. اوچّه خودشه وَسین سايبان بَساته و اونه سايه يه جير بنِيشته تا بَينِه شَهرِ سَر چي هَنه.

^۶ اَيما يَهُوه خُدا، ايتا گياه سَر بَکشانِيه و اَوْنِه تا يونس سَر وَرجه رُشد هَدَه تا اونه سَر سايه تُواده گرمی اونه اَذِيت نَکَنه. يونس اون گياهِ خاَطِرِی خِيلي خوشحال هَبَا. ^۷ ولى فَردا صُبِ سَر، خُدا کِرم بَرِسانده که گياه بُخاره و گياه خُشک هَبَا. ^۸ وختی خورشيد دَر بوما، خُدا گِرم وا شَرِقِ طَرَفِ جی بَرِسانده و آفتو جوری يونس گلّه رِه بَزَه که دَشته از حال بوشو، يونس آرزوی مَرگ هَکَرده و باگوته: «بَمِرَدَن مَره بَهتر آز زندِه بُمانِسِنه.»

^۹ ولى خُدا يونس باگوته: «دُرِسّه که گياه وَسین عصباني هَبی؟» يونس باگوته: «آره، دُرِسّه که عصباني هَبُوم، اَنقَدَر عصباني که بَميرَم.» ^{۱۰} خداوند باگوته: «تو گياه وَسین که هيچ رَحمتی نَکَشِييِي و اَوْنِه به وجود نياردی دل بسوزاندي، گياهی که ايتا شُو سَر بَکشيّه و ايتِه شُو ديگه بَپيسيّه. ^{۱۱} پس مَن چَطور تَاَم نينوايه وَسین دِل نَسوزانَم، اون گِته شَهری که بيشتر از صَد و بيس

هزار نفر اونه مین دَرِن که خوشایه راسی دَس و چپ دَسِ از هَم تَشخیص
نَدَن، با این همه حیوان هَم که اوجِه دَرِن؟»

